

кратуни намѣсто чаши е сѣществовало едвамъ ли не у сичките варварски народи; ние го намираме у германците даже въ VI вѣкъ, ако си припомнимъ историята на лонгобардскиятъ кралъ Албоина. Знамената или байряците съ конските опашки (свойственни почти на сѣки единъ народъ, който неодавна е излѣзалъ изъ своятъ чергарски животъ или изъ конниятъ битъ), предпочитанието лѣвата страна, сѣдѣнието съ прегънати колѣна на петите (и още „по обичайтъ на персите“, които нивакъ не сѣ турски народъ), широките шалваре (които, спорѣдъ извѣстието на Ибнъ-Фоцлана, сѣ биле така сѣщо въ употребление и у русите) и пр. и пр. — сичкото това сѣ чѣрти, които никакъ не можемъ да припознаемъ собствено за фински(2).

Извѣстно е, че нѣкои принадлежности на облѣклото, а така сѣщо причесванието на косата и брадата сѣ са подчиняле не само въ нашето време, но и въ сичките времена, на различни влияния или на така нарѣченната мода. Българете още отъ най-старите времена сѣ живѣле въ сѣсѣдство съ хуннските народи, намирали сѣ са доста дълго време въ зависимостъ отъ хунните и отъ аварете, и за това не е никакъ за чудене, ако спорѣдъ едно византийско свидѣтелство (на Свида), са е появило въ тѣхното облѣкло нѣщо общо съ аварете. Даже самото свидѣтелство, че ушъ „българете промѣнили своето облѣкло и приѣле аварското“ (Мет. Р. I. 758), показва вече, че българете и аварете не сѣ са считали за едно и сѣщо племе (3). А какво именно облѣкло сѣ заимствовале бжл-